

gemaakt te hebben — de lucht is zoel als in de lente en het landschap heeft voor ons de bekoorlijkheid van alles wat vreemd is en met het bekende verschilt. Er is bosch en wei met vruchtvelden en huisjes in eigenaardigen bouwtrant; iets dat denken doet aan weelderige plekjes uit het Kempenland en aan streken uit den hollandschen polder — het gemoedelijk rustige met degelijken welstand gepaard. Wij ontmoeten geen mensch en, 't geen ons vooral opvalt: geen enkel soldaat, zoodat wij ons stilletjes de illusie opdringen dat er hier misschien geene zijn?! Overal elders, over heel den doortocht, op elk dorp was het er vol van, zoodat we nu eerst een gedacht kregen van 't geen eene „bezetting” eigenlijk is! In die heerlijke omgeving vergeten wij 't gewoel en de drukte van Kortrijk en Gent en van 't geen er te huis nu gebeuren mag, daar denken we in 't geheel niet meer aan! We voelen ons vrij als vogels, los van alles, met dat ééne ding vóór ons: de grens!

Te D. op de dorpsplaats zien we aan 't gemeentehuis eene auto staan met, naar men ons bevestigt, een generaal en zijne officieren die de nieuwe regeling der grenswacht komen inrichten. 't Lijkt ons al een veeg teeken als we vóór het zelfde gemeentehuis eene lading prikdraad zien liggen. Het schrikt ons echter niet af, want, eer die prikdraad gespannen is, zijn we lang reeds de grens over. Hier te D. heb ik kennis met een dichter bij wien wij eerst om raad en advies zouden gaan, maar... de dichter is ook al naar Engeland gevlucht. Wij komen dus maar bij zijn broer terecht, die ons wel helpen wil maar verklaart: dat we een dag te laat komen! Gister was het nog te doen, maar nu is de wacht van 50 man op 150 gebracht en langs de binnenwegen mag geen mensch het meer wagen — alleman moet over Selsaete het bureel langs! men bracht daar zoeven het bevel. Nu maak ik Viérin het verwijt dat we gister te Kortrijk onzen tram misten, dat we er anders een dag vroeger bij waren... Nutteloos gezeur. De

broer van onzen dichter weet er nog iets anders op, en hij geeft ons eene schriftelijke aanbeveling mede voor den dokter te Z. Het past goed; van Fons Sevens kreeg ik ook juist het adres van dien zelfden dokter te Z. een bekenden en vurig vlaamschgezinde! Dus maar vooruit een anderhalf uurtje verder, als aanhangsel van onze wandeling. We laten het ons niet verdrieten om dien tegen-slag, want de streek is prachtig, de zon schijnt heerlijk en er is geen kanon dat ons hier nog aan den oorlog herinnert. Het wekt te meer onzen moed daar we nu in de richting der grens naderen en zodoende den weg korten die naar het doel leidt. Te Z. vinden wij ook duitsche soldaten en vóór 't gemeentehuis de spiksplinter-nieuwe prikdraad. Hier is hij dus ook nog niet gespannen, merken we tot grooten troost. Wij zoeken onzen vlaamschen dokter op en worden er door mevrouw gulhartig ontvangen. De dokter is echter niet thuis en zal eerst tegen den middag te spreken zijn. Zal 't hier ook al slecht afloopen? Geduld maar, we zullen wat rondwandelen op 't dorp. We zoeken naar een middel om er niet op 't ongelegen middaguur binnen te vallen, maar 't vooruitzicht dat de dokter ons misschien seffens een middel aan de hand kan doen, en de haast en 't ongeduld waarmee wij bezeten zijn om er gauw te komen doet ons alle plichtmatigheid vergeten en we bellen maar aan als indringers. Nu is 't de dokter zelf die ons verwelkomt en ons als oude vrienden ontvangt, verklarend dat hij zich vereerd voelt door ons bezoek. Van zijn vrouw vernam hij reeds waarom het gaat en hij wil en zal ons helpen op ééne voorwaarde: 't is dat we met hem blijven noenmalen. 't Was allerhartelijkst gemeend en van onzentwege dankelijk aanvaard, maar 'k moet bekennen dat ik, in de gegeven omstandigheid, liever had als de dokter ons zonder eten de straat opzond met een middel om over de grens te komen — het werd eene bezetenheid en ik zou liever met grooten honger, nog een half uurtje ver geloopen